

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Piotr Niedzielak

Protokolant Justyna Jarocka

protokolant: Justyna Jarocka

na posiedzeniu w Izbie Dyscyplinarnej, bez udziału stron

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2018 r.

w sprawie radcy prawnego **M. S.**

zażalenia obrońcy obwinionej na zarządzenie Przewodniczącego Wyższego Sądu
Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W.

z dnia 23 stycznia 2018 r., sygn. WO-[...]

o odmowie przyjęcia kasacji

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Przewodniczący Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych zarządzeniem z dnia 23 stycznia 2018 r., sygn. WO-[...] odmówił przyjęcia kasacji adw. R. R., obrońcy obwinionej M. S. od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, jako niedopuszczalnej z mocy prawa.

Zażalenie na to zarządzenie wniósł obrońca obwinionej.

Zarzucił zaskarżonemu zarządzeniu:

- naruszenie art. 62² ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 o radcach prawnych (Dz.U. z 2017 r., poz. 1870) poprzez jego niezastosowanie, w przypadku, w którym przepis ten w sposób kompleksowy i automatyczny reguluje, od jakich orzeczeń Wyższego Sądu Dyscyplinarnego można wnieść kasację do Sądu Najwyższego;

- naruszenie art. 519 k.p.k w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 o radcach prawnych (Dz.U. z 2017 r., poz. 1870) poprzez ich wadliwe zastosowanie w sytuacji, w której – wobec treści art. 62² ust. 1 ustawy o radcach prawnych – art. 519 k.p.k nie może znaleźć zastosowania do kasacji wnoszonej od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego;

- naruszenie art. 530 § 2 i art. 429 § 1 k.p.k w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 o radcach prawnych (Dz.U. z 2017 r., poz. 1870) poprzez odmowę przyjęcia kasacji do rozpoznania, mimo, że obwinionej przysługuje kasacja od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 23 stycznia 2018 r., sygn. WO-[...].

W konkluzji, na podstawie art. 437 § 2 k.p.k w zw. z art. 518 k.p.k i art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 o radcach prawnych (Dz.U. z 2017 r., poz. 1870) wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy obwinionej nie jest zasadne i nie podlegało uwzględnieniu.

Zaskarżone zarządzenie jest trafne. Podnieść należy, że wbrew zapatrywaniom obrońcy obwinionej, nie ulega wątpliwości, iż unormowania ustawy z dnia 6 lipca 1982 o radcach prawnych (Dz.U. z 2017 r., poz. 1870 z późn. zm.) w zakresie instytucji kasacji nie są pełne i wymagają zgodnie z art. 74¹ powołanej ustawy uzupełnienia poprzez odpowiednie zastosowanie przepisów Kodeksu postępowania karnego, w tym art. 519 k.p.k. Odpowiednie zastosowanie tego ostatniego przepisu prowadzi do jednoznacznego wniosku, że kasacja w postępowaniu dyscyplinarnym przysługuje nie od każdego

orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, a wyłącznie od prawomocnego orzeczenia tego Sądu, kończącego postępowanie.

Przedmiotowe zagadnienie było już przedmiotem tożsamej wypowiedzi Sądu Najwyższego (postanowienie z dnia 24 października 2017 r., sygn. akt VI KZ 6/17) przywołanej w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia, a trafność zaprezentowanego w nim stanowiska, potwierdza właściwie odczytana treść kolejnych judykatów (uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2017 r., sygn. akt I KZP 9/17, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2017 r., sygn. akt VI Ks 2/17), podobnie wywody przedstawione w literaturze prawniczej (Wiesław Koziół – Odpowiedzialność dyscyplinarna sędziów, prokuratorów, adwokatów, radców prawnych i notariuszy, Wolters Kluwer 2016, str. 116), a także analiza instytucji kasacji w postępowaniach dyscyplinarnych dotyczących adwokatów, radców prawnych, jak również innych zawodów prawniczych dokonana w uzasadnieniach szeregu orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego (patrz Aleksander Oleszko – Prawo o notariacie. Komentarz. Tom 1. Ustrój notariatu. Wolters Kluwer 2016 teza do art. 63 a).

Wreszcie – jeśli zważyć na uzasadnienie projektu ustawy, wprowadzającej do polskiej procedury karnej skargę na wyrok sądu odwoławczego, w którym wskazano na potrzebę stworzenia instytucjonalnego mechanizmu zabezpieczającego reformatoryjność orzekania – nie sposób przyjąć, aby zamierzeniem ustawodawcy było dopuszczenie możliwości wystąpienia ewidentnie nieracjonalnej, dysfunkcyjnej z punktu widzenia standardów rzetelnego procesu, konkurencji pomiędzy rzeczoną instytucją a jednym z pozostałych dwóch nadzwyczajnych środków zaskarżenia przewidzianych w Dziale XI Kodeksu postępowania karnego, tj. kasacją. Jej zadaniem jest bowiem eliminowanie z obrotu wadliwych orzeczeń, których nie sposób usunąć w zwykłym toku instancji, a do których – z istoty rzeczy – nie należy orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego o uchyleniu orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania. Orzeczenie takie nie przesądza przecież w ogóle kwestii odpowiedzialności dyscyplinarnej obwinionej i nie tamuje ponownej kontroli

orzeczenia sądu dyscyplinarnego I instancji w drodze zwykłych środków odwoławczych oraz orzeczeń korporacyjnego sądu odwoławczego poprzez nadzwyczajne środki zaskarżenia, w tym kasację opartą na zdecydowanie szerszych podstawach niż przewidziane w art. 523 § 1 Kodeksu postępowania karnego.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak na wstępie.